

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 316/2020-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti PONECO, s. r. o., IČO 36 707 996, Jesenná 12, Prešov, zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 10/2017 v období po právoplatnosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 448/2010 z 13. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti PONECO, s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 10/2017 v období

po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 448/2010 z 13. apríla 2011 porušené boli.

2. Okresnému súdu Prešov prikazuje, aby vo veci sp. zn. 15 C 10/2017 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Obchodnej spoločnosti PONECO, s. r. o., priznáva finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré je jej Okresný súd Prešov povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Prešov je povinný nahradiť obchodnej spoločnosti PONECO, s. r. o., trovy právneho zastúpenia v sume 375,24 € (slovom tristosedemdesiatpäť eur a dvadsaťštyri centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Michala Fecil'aka, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti PONECO, s. r. o., IČO 36 707 996, Jesenná 12, Prešov (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 10/2017 v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 448/2010 z 13. apríla 2011.

2. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla:

«1. Porušovateľom základných práv sťažovateľa je Okresný súd v Prešove (ďalej aj „okresný súd“ alebo „porušovateľ“).

2. K porušeniu základných práv sťažovateľa dochádza v súdnom konaní vedenom na okresnom súde najskôr pod sp. zn. 8 C 258/2006 a v súčasnosti pod sp. zn. 15 C 10/2017 (ďalej aj ako „namietané konanie“) v ktorom sťažovateľ vystupuje v postavení žalovaného.

3. V namietanom konaní sa žalobca žalobou zo dňa 18.10.2006 voči pôvodnému žalovanému, spoločnosti Cartes, s.r.o., so sídlom Jesenná 12, 080 05 Prešov, IČO: 36 511 668, domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam bližšie špecifikovaným v predmetnej žalobe. Počas namietaného konania došlo k prevodu sporných nehnuteľností, ktorých vlastníkom sa stal sťažovateľ dňom 16.02.2007. Skutočnosť, že došlo k prevodu sporných nehnuteľností reflektoval okresný súd uznesením sp. zn. 8 C 258/2006-168 zo dňa 28.04.2008, ktorým na miesto pôvodne žalovaného - spoločnosti Cartes, s.r.o., pripustil vstup sťažovateľa, ako žalovaného, do namietaného konania.

4. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 8 C 258/2006-249 zo dňa 07.04.2009 žalobe žalobcu vyhovel. Voči predmetnému rozsudku podal sťažovateľ dňa 22.06.2009 odvolanie, o ktorom Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozhodol rozsudkom sp. zn. 8 Co 138/2009, 8 Co 139/2009 zo dňa 21.01.2010 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľ sa následne ochrány svojich práv, porušených rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 8 Co 138/2009, 8 Co 139/2009 zo dňa 21.01.2010, domáhal ústavnou sťažnosťou zo dňa 07.04.2010, o ktorej Ústavný súd SR rozhodol nálezom sp. zn. III. ÚS 448/2010-48 zo dňa 13.04.2011, ktorým okrem iného zrušil napádaný rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Odvolací súd následne vo veci ďalej konal a svojím v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 20 Co 123/2011, 20 Co 51/2012 zo dňa 30.10.2012 opätovne potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 8 C 258/2006-249 zo dňa 07.04.2009. Proti v poradí druhému rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dňa 03.12.2012 dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 5 Cdo 441/2012 zo dňa 16.12.2015 tak, že v poradí druhý rozsudok odvolacieho súdu sp. zn. 20 Co 123/2011, 20 Co 51/2012 zo dňa 30.10.2012 zrušil

a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd následne uznesením sp. zn. 20 Co 1/2016, 20 Co 2/2016 zo dňa 28.11.2016 zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 8 C 258/2006-249 zo dňa 07.04.2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, ktoré je v súčasnosti na okresnom súde vedené pod sp. zn. 15 C 10/2017.

6. Po zrušení rozsudku a vrátení veci na okresný súd, sťažovateľ súdu dňa 23.03.2017 navrhol zrušiť neodkladné opatrenie, ktoré bolo sťažovateľovi nariadené uznesením sp. zn. 8 C 258/2006-425 zo dňa 07.02.2012. Okresný súd predmetný návrh sťažovateľa zamietol uznesením sp. zn. 15 C 10/2017-690 zo dňa 26.04.2017. Okresný súd následne vo veci nevykonal žiaden úkon až do dňa 16.02.2018, kedy predvolal strany sporu na pojednávanie, ktoré vytýčil na deň 15.05.2018, ktoré ale následne dňa 26.04.2018 odročil na termín 11.09.2018, a to z dôvodu čerpania neplánovanej dovolenky konajúcej sudkyne. V namietanom konaní sa teda po zrušení rozsudku a vrátení veci súdu prvej inštancie (dňa 23.02.2017) konalo prvé pojednávanie až dňa 11.09.2018. Okresný súd po prejednaní veci stanovil termín ďalšieho pojednávania na deň 27.11.2018, ktoré sa však nekonalo. Nakoľko zo strany okresného súdu dlhú dobu nedochádzalo k žiadnemu úkonu, sťažovateľ žiadosťou zo dňa 17.09.2019 požiadal okresný súd o vytýčenie termínu pojednávania, na čo však do dnešného dňa porušovateľ nereagoval, vo veci nenariadil pojednávanie a v súvislosti s prejednávanou vecou nevykonal žiaden úkon...

... 16. Vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci, je teda nesporné, že postup okresného súdu v predmetnej veci sťažovateľa opakovane zasahoval a stále zasahuje do základných práv sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

17. Sťažovateľ má za to, že nakoľko:

a) stav právnej neistoty sťažovateľa od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 448/2010-48 zo dňa 13.04.2011, teda za obdobie takmer 9 rokov pretrváva aj ku dňu podania tejto sťažnosti.

b) napádané konanie má pre sťažovateľa mimoriadne osobitný význam, keďže jeho dĺžka a výsledok má podstatný vplyv na možnosť riadneho výkonu jeho vlastníckych práv, pretože v napádanom konaní sa rozhoduje o vlastníckom práve k pozemkom s trhovou hodnotou viac než 1.000.000.- EUR.

c) len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru by nebolo pre neho dostatočným zadosťučinením,

s poukazom na čo v zmysle § 123 ods. 2 zák. č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky požaduje sťažovateľ priznať mu aj primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50.000,- EUR.

18. Sťažovateľ si je vedomý exemplárnej výšky požadovaného finančného zadosťučinenia, v súvislosti s ktorou však odkazuje na vysokú hodnotu pozemkov, ktoré sú predmetom namietaného konania a nemožnosť s nimi nakladať, a na druhej strane na neúnosne dlhú dobu trvania namietaného konania (od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 448/2010-48 zo dňa 13.04.2011), ako aj celkovej doby trvania namietaného konania, počas ktorej sa sťažovateľ nachádza v právnej neistote. Sťažovateľ má preto za to, že za hrubé porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v primeranej lehote, sťažovateľom požadovaná suma predstavuje primerané finančné zadosťučinenie.

19. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04)...»

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo spoločnosti PONECO, s.r.o., so sídlom Jesenná 12, 080 05 Prešov, IČO: 36 707 996, na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 10/2017 v období po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 448/2010 zo dňa 13.04.2011 porušené boli.

3. Okresnému súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 10/2017 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

4. Spoločnosti PONECO, s.r.o., so sídlom Jesenná 12, 080 05 Prešov, IČO: 36 707 996, priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 50.000,- EUR (slovom: päťdesiatisíc EUR), ktoré je Okresný súd Prešov povinný vyplatiť spoločnosti do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Prešov je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania, na účet jeho právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

4. Ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 316/2020 z 19. augusta 2020 prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie.

II.

Vyjadrenie účastníkov

5. Predseda okresného súdu sa na výzvu ústavného súdu vyjadril k ústavnej sťažnosti podaním sp. zn. 1SprO/1097/2020 z 28. septembra 2020, v ktorej okrem iného uviedol: „... právna vec žalobcu Mesta Prešov proti žalovanému PONECO, s.r.o. o určenie vlastníckeho práva vedená pod sp. zn. 15C/10/2017 bola pridelená zákonnému sudcovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] dňa 07.01.2019 po pôvodnej zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], a to na základe opatrenia predsedu okresného súdu č. 1SprO/1877/2018. Ide pritom o pomerne náročnú vec, ako po skutkovej, tak aj právnej stránke, vyžadujúcu časovo náročné štúdium, pričom spis v danej veci má v súčasnosti už 756 strán. V senáte zákonného sudcu je pritom viacero podobne právne a skutkovo zložitých vecí, a to aj v súvislosti s prerozdelením civilnej agendy [REDAKOVANÉ], ktorá nastúpila na materskú dovolenku. Množstvo pridelených vecí, ale aj samotnú odbornú náročnosť predmetného sporu aj v súvislosti s vyhláseným núdzovým stavom pre pandémiu koronavírusu v nedávnom období, neumožňovali uvedenú vec vybaviť v skoršom termíne. Vo veci bol zároveň stanovený termín pojednávania na deň 09.12.2020 o 8.30 hod.“ K vyjadreniu predsedu okresného súdu bolo pripojené aj vyjadrenie zákonného sudcu [REDAKOVANÉ], ktoré bolo v podstatnom totožné s vyjadrením predsedu okresného súdu.

6. Právny zástupca sťažovateľky vo vyjadrení k vyjadreniu predsedu okresného súdu neuviedol žiadne relevantné skutočnosti.

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru,

pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. V obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

12. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a to § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1 OSP, ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

13. V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

14. V posudzovanej veci nie je primárne prehliadnuteľné, že konanie sp. zn. 15 C 10/2017 (pôvodne vedené pod sp. zn. 8 C 258/2006) už trvá 14 rokov

a ku dnešnému dňu je vec vždy iba v štádiu rozhodovania na okresnom súde. Na základe uvedených skutočností bolo bez právneho významu hodnotiť správanie sťažovateľky či právnu a faktickú zložitost' veci. Preto ústavný súd ani argumentáciu predsedu okresného súdu a zákonného sudcu [REDACTED], ktorý v drivej časti napadnutého konania ani nebol činný v tomto smere, ako objektívny a ospravedlniteľný dôvod zbytočných priet'ahov v konaní neprijal.

15. Na obranu súdu o veľkom nápade vecí ústavný súd odkazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej v súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu pracovných vecí či námietka personálneho obsadenia tohto úseku a v tejto súvislosti neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali alebo znižovali zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Tieto okolnosti ústavný súd nezohľadňuje v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo občana na súdne konanie bez zbytočných priet'ahov.

16. Ústavný súd sa v súvislosti s pandémiou koronavírusu opakovane stretáva s tvrdením súdov o tom, že práve pandémie ovplyvnila dĺžku konania. V súvislosti s takýmto tvrdením musí ústavný súd skonštatovať, že pandémie nemôže predstavovať ospravedlniteľný dôvod vo veci, ktorá nie je skončená 14 rokov. Ústavný súd hodnotí postup okresného súdu ako „odňatie spravodlivosti“. Je neakceptovateľné, aby hoci aj právne či skutkovo náročné spory trvali takú dlhú dobu („oneskorená spravodlivosť je odmietnutou spravodlivosťou“; porov. rozhodnutie ESLP vo veci Medvedevskiyi v Ukrajina z 20. 5. 2010, bod 75).

17. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 10/2017 v období (v súlade s petitom) po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. III. ÚS 254/2011-32 z 27. septembra 2011

došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

18. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody s'ťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

19. Vzhľadom na to, že vec nie je pred okresným súdom právoplatne skončená, ústavný súd mu prikázal konať bez zbytočných priet'ahov.

20. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

21. S'ťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 €, ktoré odôvodnila vysokou hodnotou pozemkov, ktoré sú predmetom namietaného konania, a nemožnosťou s nimi nakladať. Poukázala na neúnosne dlhú dobu trvania namietaného konania (podľa návrhu ide o obdobie po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. III. ÚS 448/2010-48 z 13. apríla 2011), ako aj na celkovú dobu trvania namietaného konania, počas ktorej sa nachádzala v právnej neistote.

22. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

23. Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení výšky primeraného finančného

zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia napriek celkovej dĺžke konania 14 rokov musel ústavný súd zohľadniť aj skutočnosť, že sťažovateľka sa domáhala vyslovenia porušenia svojich práv iba na čas po právoplatnosti nálezov ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 448/2010 z 13. apríla 2011, teda za obdobie 9 rokov. Ústavný súd však musí konštatovať, že uvedeným nálezom ústavný súd rozhodol o porušení práva sťažovateľky na spravodlivý proces, a nie o porušení práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov. Ústavný súd je toho názoru, že extrémna cena nehnuteľnosti, ktorá je predmetom sporu, neospravedľňuje požadovanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Vzhľadom na prezentované zistenia priznal ústavný súd sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 €.

24. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

25. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

26. Ústavný súd podľa § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal sťažovateľke náhradu trov konania v sume 375,24 € z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2020 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) v hodnote po 177 € vrátane dvoch režijných paušálov v hodnote po 10,62 €. Náhradu za tretí úkon právnej služby – stanovisko k vyjadreniu predsedu okresného súdu ústavný súd sťažovateľke nepriznal, pretože obsah doručeného vyjadrenia nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah ako podanie relevantné pre rozhodnutie vo veci samej.

27. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 26 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

28. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2021

Robert Šorl
predseda senátu